standpunkt. Meningen var antagelig, at hvis Mænd ikke kan faas, eller man ikke kan give dem den Betaling, de fordrer, skal man have Kvinder til at arbejde. De, der har lidt Føling med Bevægelsen indenfor de industrielle Virksomheder, vilde vide, at det er ikke ganske faa Kvinder, der vandrer ind paa Arbejdsmarkedet. Becker vilde kun have ugifte Kvinder ansat i Kommunen, men det kunde jo tænkes, at de giftede sig, efter at de var kommet i Kommunens Tjeneste, og de skulde dog vel ikke afskediges, selv om de begik denne Forbrydelse. Regelen er jo, at der kommer Børn i Ægteskabet, og hvor skal Mødrene gøre af Børnene, naar de skal passe deres Arbejde? Selv om Kommunen tager Hensyn paa dette Punkt, gør den private Arbejdsgiver det ikke, han spørger ikke, om den Kvinde, han har i sit Arbejde, er gift eller ugift, om hun har Børn eller ej. Derfor maatte Offentligheden tage sig noget mere af *Børneforsorgen,* end den har gjort til Dato.

Fru *Nina Bang:* Becker rejste ogsaa Spørgsmaalet om *Kvinders Ansættelse i Kommunens Tjeneste* paa Omraader, fra hvilke de før er blevet holdt ude, og hvorfra Becker selv har villet holde dem ude. Selvfølgelig havde Beckers ændrede Syn paa Kvinders Ansættelse intetsomhelst at gøre med det friere Syn paa Kvinderne, det havde intet at gøre med den Retfærdighedsfølelse, der siger, at det dog ogsaa maa være tillade Kvinderne at tjene deres Brød. Ændringen i Beckers Opfattelse illustrerede udmærket den af hendes Parti hævdede materialistiske Historieopfattelse: at den Livsopfattelse, Menneskene til enhver Tid har, er dikteret af de forhaandenværende Produktionsforhold. Da de forhaandenværende Produktionsforhold kræver en større Anvendelse af Kvindernes Arbejdskraft, forsvinder ogsaa den Fordømmelse heraf, som tidligere er fremkommet. Under dette Synspunkt maatte Beckers Omvendelse ses. Selvfølgelig billigede hun i høj Grad, at der gives Kvinderne Adgang til Erhverv, men hun havde den Anskuelse, at Kvindernes Inddragen under Arbejdet maa begrænses saaledes, at Kvinderne ikke hindres i paa fyldestgørende Maade at varetage deres sociale Kald: at føde Børn, og at Kvindernes Inddragen under Arbejdet ikke maa sættes i Forbindelse med et Tryk paa Lønnen. Medens hun altsaa var stemt for en udvidet Adgang for Kvinderne til Erhverv, kunde hun paa den anden Side ikke dele det Syn, der gjordes gældende af Fru Harbou Hoff, og ifølge hvelket det skulde være en ny Triumf, naar ogsaa de gifte Kvinder opdages, og at det skulde være en Sejr for Friheden, at gifte Kvinders Erhvervsarbejde blev almindeligt. Det er ganske vist i Overklassen Erhvervsarbejde, som er de paagældende kært, og som giver dem, der udøver det, Anledning til Udfoldelse af rige Evner og Udfoldelse af deres Personlighed. Det er ogsaa Arbejde, der som oftest lønnes nogenlunde godt, og som ikke beslaglægger hele Dagen. Men den Paastand, at den gifte Kvinde godt kan fortsætte Arbejdet, naar Moderskabet er indtraadt, gælder slet ikke med Hensyn til det største Flertal af de gifte Kvinder, der søger eller har Erhverv. De gifte Kvinder, der søger Erhverv eller beholder deres Erhverv, gør det kun, fordi de økonomiske Forhold kræver det, og det er for dem en daglig Kamp at være delt mellem Erhvervsarbejdet og Hjemmet og Børnenes Pasning, thi dette Kvindearbejde, der søges af Nød, lønnes selvfølgelig ikke saaledes, at

En Nytaarsdrøm.

—o—

Jeg drømte, at jeg sad i en Skov, hvor fire Veje mødtes.

Der gik en Mand med Messingskilt paa Kasketten og puslede med en Spade ved den ene af Vejene. Den trængte til at repareres, sagde han. Der havde i den sidste Tid været Brud paa flere Steder.

„Det er Bunden, det er galt fat med," forklarede han, alt imens han jævnede efter med Gruset fra Trillebøren. „Det kommer af det blandede Materiale; Hælvten: Skærver og Hælvten: udbrændte Slakker. Saadan var det ikke tidligere, men nu er de jo bleven flere om at bestemme, og saa ved man nok, hvordan det gaar."

„Det er ellers en køn Vej," sagde jeg, „Det ser saa herskabeligt ud med de høje Lindetræer paa begge Sider, og den aabner et dybere Perspektiv bagud end nogen af de andre Veje. Jeg kan ikke engang skimte, hvor den begynder."

„Det er ogsaa de store Herrers Vej, den ældste af dem alle," svarede Vejmanden. „Den er ikke for Arbejdskøretøjer og Træskostøvler, men for Gummihjul og Salonsko. Bilerne har nu alligevel taget groft paa den." Han hev en Spadefuld Grus ned i et Hul i Hjulsporet.

„Da synes jeg, Sporene staar nok saa dybt i Vejen dèr." Jeg pegede paa den ved Siden af.

„Den er ogsaa for Bondekørsel," sagde Vejmanden „Høstvogne og Mergel- og Møgvogne. Og saa Mælkevognene til Mejericrne, og nu paa det sidste de store Ladvogne med Eksportsvinene. Det tærer altsammen paa Vejen, men kun i Overfladen, Bunden er fast og skal nok bære."

Jeg drejede mig om paa Stenen, hvor jeg sad, og saa ned ad den tredie Vej. Den løb ikke i lige Retning som de andre, men bugtede sig ind og ud mellem Træerne paa en fornøjelig, malerisk Maade. Der voksede mange brogede Blomster paa Grøftekanterne, og Træernes Grene rakte sig paa nogle Steder helt ind over Vejen fra begge Sider og berørte hinanden.

„Den Vej er nok ikke for Køretøjer," sagde jeg.

Vejmanden smilte. „Nej, den er for Digtere og Filosofer," sagde han, "men de Folk skal jo ogsaa leve."

Den fjerde Vej var bredere end nogen af de andre. Den løb snorlige, og Træerne ved Siderne var kappede baade for Krone og Grene, at de ikke skulde tage Lys og Luft fra Vejen.

„Ja, — det er nu *min* Vej," sagde Manden med Messingskiltet; og hans Øjne lyste under Kaskettens brede Skygge. „Her skal De se: Første Klasses Materiale, Granit alt sammen, og ordentlig og akkurat gjort. Chaussé-Brolægning kunde man gerne kalde det. Og ikke alt det Kravl af Blomster paa Kanterne; men de er ogsaa lugede fra den første Dag. Saadan en Vej kræver Pasning, men her skal ogsaa de store Folketog gaa i Rækker paa 6 Mand med Orkester og Faner. Jo, det er en Vej, man har Glæde af at passe."

„Tror De, her kunde blive Plads til en Vej endnu?" spurgte jeg tankefuld og pegede ind mellem Træeerne. „Jeg synes, ligesom jeg kan se Fodspor derinde, — Kvindespor. Hvad vilde De sige til at bygge mig en Vej der?" —